

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: **a) K. T., b) E. T.**, oba zast. JUDr. Václavem Mikolášem, advokátem se sídlem Dukelská 669/64, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2016, čj. KUJCK 44570/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobců a), b) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 2. 2017, čj. 51 A 9/2016-36,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem této kauzy je posouzení žádosti o dodatečné povolení stavby. Při kontrolní prohlídce dne 3. 10. 2013 Městský úřad Horní Planá (dále jen „stavební úřad“) zjistil, že se na pozemku s trvalým travním porostem u lesa Bližná nachází dřevěná stavba obdélníkového tvaru se sedlovou střechou, uložená na 8 betonových patkách, o půdorysu 4 x 8 metrů a výšce 4 metry. Stavba se nacházela na parc. č. X v katastrálním území X, jejíž vlastníkem je žalobkyně b). Stavebníkem byl její syn, žalobce a). Podle sdělení žalobce a) při kontrolní prohlídce má stavba plnit funkci zázemí pro sadařskou činnost. Žalobce a)

však nepředložil žádný doklad o oprávněnosti stavby. Stavební úřad proto dne 7. 10. 2013 zahájil řízení o odstranění stavby.

[2] Dne 30. 10. 2013 podali žalobci žádost o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad následně usnesením přerušil řízení o odstranění stavby a vyzval žalobce k doplnění žádosti. Jelikož se objekt nachází na území chráněné krajinné oblasti, bylo zapotřebí vyjádření Správy Chráněné krajinné oblasti Šumava. Tento orgán v závazném stanovisku ze dne 11. 4. 2014 vyjádřil nesouhlas „*k vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení*" pro výše uvedenou stavbu - sklad nářadí. Tato stavba prý představuje neúnosný zásah do krajinného rázu. Na podnět žalobců stanovisko přezkoumalo Ministerstvo životního prostředí, které ve sdělení ze dne 21. 7. 2014 neshledalo vady, vytýkané žalobci v závazném stanovisku, za důvodné. V přípisu ze dne 19. 11. 2014 obec Černá v Pošumaví informovala stavební úřad, že se stavbou nesouhlasí. Dále obec uvedla, že se stavba nachází mimo zastavěné území obce a ani v návrhu územního plánu není tento pozemek v zastavitelném území.

[3] Stavební úřad vydal dne 4. 12. 2014 rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. K odvolání žalobců však žalovaný toto rozhodnutí zrušil a vrátil věc stavebnímu úřadu k dalšímu řízení. Hlavním z důvodů pro zrušení byla skutečnost, že stavební úřad dosud neukončil řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Podle žalovaného dále stavební úřad nepostavil najisto, že závazné stanovisko Správy Chráněné krajinné oblasti Šumava bylo vydáno také k řízení o dodatečném povolení stavby. Nesouhlas se stavbou ve stanovisku se totiž týkal „*vydání územního rozhodnutí a stavebního povolení*". V reakci na zrušovací rozhodnutí žalovaného vydala dne 10. 5. 2015 Správa Chráněné krajinné oblasti Šumava nové závazné stanovisko, tentokrát již bylo výslovně uděleno pro řízení o dodatečné povolení stavby. Ve stanovisku správní orgán konstatoval, že se situace v území z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny nezměnila, proto se stavbou podruhé nesouhlasil. I proti tomuto stanovisku podali žalobci podnět k přezkumnému řízení. Ministerstvo životního prostředí však opět neshledalo závazné stanovisko nezákonným. Následně se ve věci konala ještě dvě ústní jednání spojená s ohledáním na místě.

[4] Dne 20. 11. 2015 stavební úřad zamítl žádost žalobců o dodatečné povolení stavby. Stavební úřad předně uvedl, že se stavba skladu nářadí nachází mimo hranici zastavěného území obce, které je s účinností ode dne 1. 1. 2013 vymezeno opatřením obecné povahy. V nezastavěném území lze umisťovat pouze stavby uvedené v § 18 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Sklad nářadí v žádosti žalobců však nelze mezi tyto stavby zahrnout, nejedná se ani o stavbu pro zemědělství. Pozemek je veden jako trvalý travní porost a není obděláván. Navíc stavební úřad poukázal na vyjádření Správy Chráněné krajinné oblasti Šumava v závazných stanoviscích, podle nějž navrhovaná stavba představuje nepřiměřený zásah do chráněného území. Stavební úřad dále v reakci na tvrzení žalobců uvedl, že stavby v § 103 stavebního zákona sice vždy nevyžadují stavební povolení ani ohlášení, za splnění podmínek § 96 stavebního zákona je však třeba alespoň územní souhlas. Bez územního souhlasu lze provádět pouze stavby vyjmenované v § 79 odst. 2 stavebního zákona. Sklad nářadí však neodpovídá tam uvedené definici staveb.

[5] Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný pro nedůvodnost zamítl. Žalobci proto následně podali žalobu, kterou krajský soud rovněž zamítl.

pokračování

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[6] Žalobci (dále jen „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelé předně nesouhlasí s postupem žalovaného, pokud jde o přezkum námitky proti obsahu závazného stanoviska Správy chráněné krajinné oblasti Šumava. Podle § 149 odst. 4 správního řádu si měl žalovaný vyžádat od příslušného nadřízeného orgánu potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Na nezákonnosti postupu žalovaného nic nemění ani skutečnost, že v minulosti stěžovatelé podali podnět Ministerstvu životního prostředí k přezkumu stanoviska.

[7] Podle stěžovatelů samotné závazné stanovisko Správy Chráněné krajinné oblasti Šumava stejně jako sdělení Ministerstva životního prostředí nejsou věcně správná. Stavba nemění krajinný ráz. Závazná stanoviska nesprávně uvádí, že je umístěna do volné krajiny. Navíc závěr o nezbytnosti zachování krajinného rázu popírá stavba okolního vysílače. Tvrzení krajského soudu, že u této stavby byl prokázán převažující veřejný zájem, nemá oporu ve správním spisu.

[8] Stěžovatelé dále uvádí, že sklad nářadí bylo nutno posoudit jako zemědělskou stavbu podle § 18 odst. 5 stavebního zákona, územně plánovací dokumentace výstavbu těchto objektů v nezastavěném území nevylučuje. Podle jejich názoru není podstatné, že v současnosti není změněna kultura pozemku na ovocný sad. Trvalý travní porost se také považuje za zemědělskou půdu a k jeho údržbě je příruční sklad potřebný. Stěžovatelé vysvětlují, že se jedná o stavbu, která je nezbytná pro obhospodařování přilehlých pozemků. Celý pozemek má rozlohu 39 arů a pro jeho vyčištění, úpravy a přípravy pro zemědělské využití je zapotřebí nářadí a vybavení, jejichž neustálá doprava na pozemek je velmi komplikovaná. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že uvedená stavba splňuje i další podmínky stanovené stavebním zákonem a nepodléhá stavebnímu povolení ani ohlášení dle § 103 stavebního zákona.

[9] Stěžovatelé také opravují interpretaci vyjádření osoby zúčastněné na řízení v rozsudku krajského soudu. Osoba zúčastněná na řízení s touto stavbou podle stěžovatelů souhlasí za podmínky, že se stěžovatelé vzdají předem nároku na případné náhrady škody způsobené například padajícími stromy. Toto prohlášení stěžovatelé již podepsali.

[10] Žalovaný ve vyjádření setrval na své argumentaci v předchozích řízeních a ztotožnil se se závěry v rozsudku krajského soudu.

[11] Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že od stěžovatelů neobdržela žádnou žádost o vyjádření k dodatečnému povolení stavby. Bylo jí zasláno pouze prohlášení stěžovatelů, že nebudou uplatňovat žádné náhrady škody. Osoba zúčastněná proto setrvala na svém vyjádření uvedeném v rozsudku krajského soudu.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Hned v úvodu NSS konstatuje, že obecná námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu není důvodná. Odůvodnění rozsudku je vystavěno na jasném, srozumitelném a uceleném argumentačním systému, z něhož rozumně plynou právní závěry.

[15] Jádrem sporu nynější kauzy je to, zda byly splněny podmínky pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby podle § 129 stavebního zákona, ve znění zákona č. 350/2012 Sb.

[16] NSS předně uvádí, že stěžovatelé provedli stavbu skladu nářadí bez příslušného rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem. Stěžovatelé tvrdí, že podle § 103 stavebního zákona stavba nepodléhá stavebnímu povolení ani ohlášení. Podle NSS však i takové stavby vyžadují územní rozhodnutí či územní souhlas (§ 92 a § 96 stavebního zákona). Jakékoliv ingerence stavebního úřadu jsou zbaveny pouze stavby uvedené v § 79 odst. 2 stavebního zákona.[1] NSS má shodně s krajským soudem za to, že stavbu skladu nářadí nelze do této kategorie zařadit. Ostatně stěžovatelé v této souvislosti neuvádí ani žádná konkrétní tvrzení, a to přesto, že na tuto skutečnost je již upozornil krajský soud.

[17] Podle § 129 odst. 3 stavebního zákona lze stavbu provedenou bez příslušného rozhodnutí nebo opatření *dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.*

[1] Jde mj. o informační a reklamní zařízení o celkové ploše do 0,6 m^2 umisťovaná mimo ochranná pásma pozemních komunikací; stožáry pro vlajky do výšky 8 m; povrchové rozvody nebo odvody vody na zemědělské půdě nebo na pozemcích určených k plnění funkcí lesa, nejde-li o vodní díla; podpěrné konstrukce dopravního značení a zařízení pro provozní informace na pozemních komunikacích; cirkusové stany a scénické stavby pro film, televizi nebo divadlo; oplocení lesních školek; oplocení zřízené k ochraně lesních porostů před zvěří na lesních pozemcích; stavby pro hospodaření v lesích a stavby pro výkon práva myslivosti do 30 m^2 zastavěné plochy a do 5 m výšky, bez podsklepení; skleník do 40 m^2 zastavěné plochy a do 5 m výšky umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku, bez podsklepení; stavba do 25 m^2 zastavěné plochy a do 5 m výšky s jedním nadzemním podlažím, podsklepená nejvýše do hloubky 3 m na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci, která souvisí nebo podmiňuje bydlení nebo rodinnou rekreaci; bazén do 40 m^2 zastavěné plochy na pozemku rodinného domu nebo stavby pro rodinnou rekreaci v zastavěném území umístěný v odstupové vzdálenosti nejméně 2 m od hranice pozemku; přístřešky o jednom nadzemním podlaží, které slouží veřejné dopravě, a jiné veřejně přístupné přístřešky do 40 m^2 zastavěné plochy a do 4 m výšky atp.

pokračování

[18] Stěžovatelé poukazují na to, že územně plánovací dokumentace obce Černá v Pošumaví nevylučuje v nezastavěném území umísťovat stavby typu skladu nářadí. Takovéto stavby lze podle jejich názoru považovat ve smyslu § 18 odst. 5 stavebního zákona za stavby pro zemědělství.

[19] Ze správního spisu vyplývá, že se stavba skladu nářadí nachází v nezastavěném území [§ 2 odst. 1 písm. f) ve spojení s § 2 odst. 1 písm. d) a j) stavebního zákona]. Územní plán obce Černá v Pošumaví byl zrušen dne 11. 5. 2012 a s účinností od 1. 1. 2013 bylo zastavěné území obce vymezeno formou opatření obecné povahy, stavba skladu nářadí se nacházela mimo tam vymezenou hranici zastavěného území. Tato skutečnost nebyla mezi účastníky řízení sporná.

[20] NSS odkazuje na své závěry v rozsudku ze dne 16. 7. 2014, čj. 5 As 161/2012-36, č. 3117/2014 Sb. NSS, které citoval i krajský soud v napadeném rozhodnutí. Podle NSS musí být k dodatečnému povolení stavby jednoznačně prokázáno, že se materiálně skutečně jedná o stavbu, kterou lze podřadit pod § 18 odst. 5 stavebního zákona, a že zájem na jejím provozování převažuje nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území. Důkazní břemeno k prokázání těchto skutečností přitom nese žadatel o dodatečné povolení stavby, tj. stavebník nebo vlastník stavby (dále srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 70/2011-74, bod 24).

[21] V nezastavěném území lze, v souladu s jeho charakterem, umisťovat podle § 18 odst. 5 stavebního zákona stavby, zařízení a jiná opatření *pouze pro zemědělství, lesnictví, vodní hospodářství, těžbu nerostů, pro ochranu přírody a krajiny, pro veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, pro snižování nebezpečí ekologických a přírodních katastrof a pro odstraňování jejich důsledků, a dále taková technická opatření a stavby, které zlepší podmínky jeho využití pro účely rekreace a cestovního ruchu, například cyklistické stezky, hygienická zařízení, ekologická a informační centra. Uvedené stavby, zařízení a jiná opatření včetně staveb, které s nimi bezprostředně souvisejí včetně oplocení, lze v nezastavěném území umisťovat v případech, pokud je územně plánovací dokumentace výslovně nevylučuje*.

[22] Pojem „stavby pro zemědělství“ řeší § 3 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Stavbou pro zemědělství se podle tohoto ustanovení rozumí *1. stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba nebo soubor staveb pro zvířata k chovu, výkrmu, práci a jiným hospodářským účelům, 2. doprovodná stavba pro hospodářská zvířata, tj. stavba pro dosoušení a skladování sena a slámy, stavba pro skladování chlévské mrvy, hnoje, kejdy, močůvky a hnojůvky, stavba pro skladování tekutých odpadů a stavba pro konzervaci a skladování siláže a silážních šťáv, 3. stavba pro posklizňovou úpravu a skladování produktů rostlinné výroby, 4. stavba pro skladování minerálních hnojiv, 5. stavba pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin, 6. příruční sklad, stavba, část stavby nebo oddělená místnost určená pro skladování přípravků a prostředků na ochranu rostlin o maximální přípustné hmotnosti do 1 000 kg přípravků a prostředků na ochranu rostlin*. Technické požadavky na tyto stavby jsou řešeny v § 50 až 53a této vyhlášky. Jedná se o stavby spojené se zemědělským či chovatelským účelem.

[23] NSS má shodně s krajským soudem za to, že stěžovatelé neunesli důkazní břemeno a neprokázali, že se stavba skutečně slouží jako zázemí pro zemědělskou či chovatelskou

činnost. Ze správního spisu vyplývá, že pozemek je v katastru nemovitostí veden pouze jako trvalý travní porost. Stěžovatelé v kasační stížnosti tvrdí, že má tato stavba plnit funkci zázemí pro zemědělskou či sadařskou činnost. Pozemek, na kterém je postaven sklad nářadí, však není zemědělskou půdou a nenachází se na něm ani ovocné sady. Podle stěžovatelů je však i trvalý travní porost stále považován za zemědělskou půdu a k jeho údržbě je potřeba příruční sklad. Toto pojetí však neodpovídá definici stavby zemědělství v § 3 písm. f) vyhlášky o technických požadavcích na stavby (ani bodu 6., na který stěžovatelé poukazují v kasační stížnosti) ve spojení s § 50-53a této vyhlášky. NSS podotýká, že stěžovatelé neuvádí na podporu svých závěrů žádné konkrétní skutečnosti a argumentaci.

[24] Nadto NSS konstatuje, že k povolení dodatečného skladu nepostačí pouze tvrzení, že se jedná o stavbu uvedenou v taxativním výčtu § 18 odst. 5 stavebního zákona, jelikož v tom případě by bylo možné při umisťování staveb do nezastavěného území územně plánovací dokumentaci zcela ignorovat, což jistě není v souladu s principy územního plánování a územního řízení. Stěžovatelé musí též prokázat, že zájem na provozování stavby převažuje nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území. Pro dodatečné povolení stavby musí být splněna jednak podmínka, že stavba není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu, jednak podmínka, že stavba není v rozporu s veřejným zájmem (viz § 129 odst. 3 stavebního zákona, srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 58/2013-35).

[25] NSS podotýká, že ochrana nezastavěného území je veřejným zájmem, a jedná se o jeden z cílů územního plánování (srov. např. také Machata P. in Machačková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář.* 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 10). V tomto smyslu je veřejný zájem na využití území „*soustředěn na racionální využívání zastavěného území a vymezování zastavitelných ploch a na ochranu nezastavěného území a nezastavitelných pozemků s cílem snižování nebezpečí nevratného procesu jejich přeměny*“ (Hrůšová, K. in Roztočil, A. - Hrůšová, K. - Lachmann, M. - Potěšil, L.: *Stavební zákon. Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013). Jak vyplývá z § 53 odst. 4 písm. b) stavebního zákona, ochrana nezastavěného území je výslovně uvedena mezi požadavky, se kterými musí být návrh územního plánu v souladu.

[26] Stěžovatelé v této souvislosti v kasační stížnosti pouze uvádí, že „[c]*elý pozemek má 39 arů a pro potřeby jeho úprav, vyčištění a přípravy pro jeho další zemědělské využití je potřeba nářadí a vybavení, které je velmi komplikované neustále dovážet a odvážet*“. Toto tvrzení je velmi nekonkrétní a není dostatečně závažné na to, aby převážilo zájem na zachování nezastavěného území v chráněné krajinné oblasti.

[27] NSS proto shodně s krajským soudem uzavírá, že stěžovatelé v řízení o dodatečném povolení stavby skladu nářadí neunesli své důkazní břemeno a neprokázali, že se jedná o stavbu spadající pod § 18 odst. 5 stavebního zákona. Neprokázali ani to, že zájem na umístění této stavby převažuje nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území. Stěžovatelé proto nesplnili dvě z podmínek nezbytných pro vyhovění žádosti o dodatečné povolení stavby.

[28] NSS se dále zabýval námitkou stěžovatelů o porušení § 149 odst. 4 správního řádu v odvolacím řízení. Ze správního spisu vyplývá, že první závazné stanovisko vydala Správa

pokračování

Chráněné krajinné oblasti Šumava dne 11. 4. 2014, toto závazné stanovisko na podnět stěžovatelů přezkoumalo Ministerstvo životního prostředí podle § 149 odst. 5 správního řádu ve spojení s 94 odst. 1 správního řádu a sdělením ze dne 21. 7. 2014 informovalo stěžovatele, že v závazném stanovisku neshledalo vytýkané nezákonnosti. Žalovaný při přezkumu odvolání proti rozhodnutí o nařízení odstranění stavby zjistil, že závazné stanovisko ze dne 11. 4. 2014 bylo výslovně vydáno pro územní rozhodnutí a stavební povolení na stavbu. Podle jeho názoru bylo nezbytné zjistit, zda bylo možné ze stanoviska vycházet také v řízení o dodatečném povolení stavby. Opětovně se k totožnému projektu vyjádřila Správa chráněné krajinné oblasti Šumava v závazném stanovisku ze dne 10. 5. 2015, tentokráte s doslovně vymezeným předmětem k vydání dodatečného stavebního povolení na stavbu. Stejně jako v prvním případě, i toto závazné stanovisko přezkoumalo nadřízené Ministerstvo životního prostředí.

[29] Podle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, je k *umisťování a povolování staveb, jakož i jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, nezbytný souhlas orgánu ochrany přírody*. Podle § 44 odst. 1 téhož zákona nelze bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody vydat územní rozhodnutí, územní souhlas, stavební povolení atd. na území národního parku nebo chráněné krajinné oblasti. V případě odvolání proti správnímu rozhodnutí, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 4 správního řádu. Podle § 149 odst. 4 správního řádu *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska* [...]. Podle § 149 odst. 5 správního řádu nezákonné *závazné stanovisko lze zrušit nebo změnit v přezkumném řízení, k němuž je příslušný nadřízený správní orgán správního orgánu, který vydal závazné stanovisko. Jestliže správní orgán při své úřední činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí.*

[30] Krajský soud v rozsudku uvedl, že § 149 odst. 4 správního řádu je třeba aplikovat s ohledem na každý konkrétní případ individuálně a že postup odvolacího orgánu v této kauze považuje za správný. NSS se s tímto hodnocením nemohl ztotožnit. NSS již v minulosti dovodil, že pokud odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (rozsudek ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, č. 2167/2011 Sb. NSS).

[31] NSS podotýká, že správní řád rozlišuje řádné a mimořádné opravné prostředky, přičemž odvolání je řádným opravným prostředkem, zatímco přezkumné řízení je opravným prostředkem mimořádným. Zároveň je třeba zdůraznit, že správní řád u jednotlivých opravných prostředků důsledně rozlišuje rozsah přezkoumávání napadeného správního rozhodnutí. Zatímco pro odvolací řízení platí, že odvolací správní orgán přezkoumává jak soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy, tak také věcnou správnost napadeného rozhodnutí, v přezkumném řízení se

hodnotí toliko soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy (srov. § 94 odst. 1, § 95 odst. 1 a § 97 odst. 3 správního řádu). Totéž dovozuje i odborná literatura, která uvádí, že „[n]*a rozdíl od odvolacího řízení se v přezkumném řízení neposuzuje věcná správnost rozhodnutí (§ 89 odst. 2 věta druhá), byť hranice mezi zákonností a věcnou správností je zejména díky základním zásadám činnosti správních orgánů značně tenká*“ (Vedral Josef, *Správní řád komentář*. Bova Polygon, II. aktualizované a rozšířené vydání, Praha, 2012, s. 802).

[32] V rozhodnutí ze dne 30. 10. 2013, čj. 4 As 20/2013-72, se NSS zabýval otázkou, zda je možné postup podle § 149 odst. 4 správního řádu nahradit použitím výsledku přezkumného řízení (§ 149 odst. 5 správního řádu). NSS uzavřel, že „[p]*ostup odvolacího správního orgánu podle § 149 odst. 4 správního řádu tedy nelze nahradit použitím výsledku přezkumného řízení, ve kterém bylo přezkoumáváno závazné stanovisko, neboť správní řád důsledně odlišuje různý rozsah přezkumu prováděného v obou případech, což odpovídá i odlišnému rozsahu přezkumu rozhodnutí v odvolacím řízení a v přezkumném řízení*“. NSS přiznal, že *„faktická hranice mezi nezákonností a věcnou nesprávností závazného stanoviska může být sice v některých případech „značně tenká“* […] *nelze však pominout, že obsah těchto pojmů se přesto zásadně liší. Věcná správnost závazného stanoviska zahrnuje především logický soulad odborných závěrů závazného stanoviska s veřejnými zájmy, které má dotčený správní orgán chránit. Nedostatek takového souladu s chráněnými veřejnými zájmy přitom vždy nemusí být podřaditelný pod pouhý nedostatek zákonnosti závazného stanoviska. Nelze tedy přijmout argumentaci stěžovatelky směřující k závěru, že bylo-li závazné stanovisko již jednou posouzeno z hlediska zákonnosti, není je již třeba zkoumat v odvolacím řízení z hlediska jeho věcné správnosti*“. Nad rámec uvedeného NSS uvedl, že správní orgány mají postupovat v souladu se zásadou legality zakotvenou v § 2 odst. 1 správního řádu. V tomto smyslu je třeba nahlížet na § 149 odst. 4 správního řádu, který neobsahuje možnost nahradit či vynechat tento zákonný postup.

[33] NSS proto uzavírá, že přezkumné řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu má jinou podstatu než postup podle § 149 odst. 4 správního řádu. Proto ani v nynější kauze nebylo možné se od zákonného postupu v § 149 odst. 4 správního řádu odklonit.

[34] S ohledem na vše výše uvedené však NSS dospěl k závěru, že tato vada odvolacího řízení a mylný názor krajského soudu nemohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby. Stavbu skladu nářadí nelze dodatečně povolit již jen proto, že ji stěžovatelé nerealizovali v souladu s obecnými požadavky na výstavbu a neprokázali, že zájem na jejím umístění převažuje nad veřejným zájmem na ochraně nezastavěného území.

[35] Pro úplnost NSS dodává, že se již nezabýval dalšími kasačními námitkami, které zpochybňují věcnou správnost závazných stanovisek a sdělení Ministerstva životního prostředí. Podle § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud přezkoumává zákonnost závazného stanoviska, a nikoliv jeho věcnou správnost (srov. NSS ze dne 17. 3. 2017, čj. 2 As 230/2016-65, bod 40). Pro výsledek kauzy nebylo podstatné se dále zabývat ani vyjádřením osoby zúčastněné na řízení k posuzované stavbě, které krajský soud údajně nesprávně v žalobě interpretoval.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[36] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu